

Narodno Osvobodilna Borba in njeni Heroji

To je fronta in to so heroji Narodno Osvobodilne Borbe. Junaško se upirajo že mrtvemu Nacizmu na tej izredno izpostavljeni bojni črti. Srednjega vidim prav sredi borbe. Ujetnik čepi pred njim, obrnjen v brezno. Cev pištole se dvigne v njegov tilnik... pok... in nevaren sovražnik se zvrne v brezno!

Kako je višja komanda znala olajšati borbo svojim herojem z naravno tehnologijo! Niti pospeška z brco ni treba. Puh strela nagne žrtev v prepad. Nič ni treba kopati ali zasipavati!

Z vsakim sovražnikom na dnu brezna pa postanejo *temelji osvobojenja* bolj trdni in bolj zanesljivi.

Heroji ne zmorejo sami vsega. Imajo svoje strežnike - gonjače.

Ti stoje izmenoma na levi ali desni strani ob vsaki izmed peterih steza, dobro izhojenih, ki vodijo iz slačilnice k herojem na fronto. Oboroženi in opremljeni so za mehčanje sovražnikov prav tako kot posadka Špalirne Brane, toda njihova naloga je nekoliko drugačna.

Špalirna Brana ima nalogo, da mehča zvezane in oblečene pare domobrancev, obenem pa odmerja njihov dotok na fronto, da ne bi število domobrancev v slačilnici postalo preobilno. Četudi razbičani a preštevilni, bi še vedno utegnili preizkušati partizansko junaštvo.

Gonjači pa morajo samo poganjati že omehčane, razvezane in nage sovražnike k herojem na fronto. Zato pa ni potrebe, da bi stali v špalirju ampak le toliko narazen, da njihovo orodje še doseže ujetnika. Prehod vsakega ujetnika, določenega za fronto povzroči val zamahov mehčalnega orodja, kot veter na žitnem polju.

Tak je načrt. Toda dostikrat se kaj zatakne. Če je sovražnik že preveč oslabel ali pa če se zaradi premočnega

pospeška zgrudi, tedaj gorjače in drugi instrumenti zabrenkajo fortissimo drugačno melodijo po zrušenem, golem telesu.

Z udarci je treba prisiliti onemoglega, da zbere še zadnje sile obupa in se povleče naprej k fronti, ki ni daleč. Trmoglavca pa je treba omehčati do konca. Pobiti ga, če je treba, kar na kraju samem.

Kdor ne more ali se noče več dvigniti, obleži kar tam, za vedno.

Ne sme pa s tem postati ovira za dostavo svojih naslednikov na fronto. Tiste, ki obleže, je treba potisniti vstran, proč od steze, da tam dokončno poginejo.

Zato leži ob stezah precej mrtvakov pa tudi še živih domobrancev, večinoma golih, kot jih je mati rodila.

Prav tamle, čisto blizu leži na hrbtu nag mrtvec, ves podplut od udarcev in s krvjo v laseh. Svoje steklene oči ima uprte v nebo. Usta mu na široko zevajo, kot da bi hotel, a ni več mogel z zadnjim krikom prepričati višave, kakšno je Slovensko Osvobojenje, ki ga je doseglo.

Še živi, pretolčeni ranjenci, večinoma s krvavo srago iz ust, pa se krčijo in hropejo v smrtnem boju.

Toda nihče se ne zmeni zanje.

Rdeči Križ?

Le kaj naj bi ta imel opraviti tukaj! Borci za osvoboditev bodo že opravili z ranjenci po priznanih načelih humanitarnosti Rdeče Zvezde.

Bojno polje pred menoj je obenem s Špalirno Brano izpremenjeno v razkošno krmilnico za slovenske človeške zverine. Človeško dostojanstvo slovenskih žrtev v njihovih krempljih je za njihova rohneča žrela še posebna poslastica.

Toda mudi se jim. Njihovi heroji na fronti, ob skupnem goltancu, ob breznu, ne smejo ostati brez sovražnikov. Od njih odvisi uspeh zadnje ofenzive--

--- Upora proti že mrtvemu Nacizmu,

--- za Svobodo Slovenije.

Namesto zastarelega Rdečega Križa obvelja junaštvo osvobodilnega, Krvavega Triglava!

Slovenska Osvobodilna Simfonija

Sončna in cvetoča slovenska gozdna jasa, obdana s svežim zelenjem, s skalno steno na drugi strani slovenskega brezna kot kuliso...

Treskanje slovenskih pištol, Kurbini Huraji slovenskih partizanov, tlesk gorjač ob gola slovenska telesa, stoki slovenskih ujetnikov, kri in hropenje umirajočih Slovencev.....

Ali si je mogoče zamisliti primernejšo proslavo Slovenske Osvobodilne Fronte in močnejše trombe za praznik slovenskega zmagoslavja ob Smrti Fašizma?

Kje v Sloveniji bi se našel bolj spodoben in bolj tajen žrtveni oltar na čast požrešnemu maliku Slovenskega Sovraštva, za pošiljanje krogel v tilnike zaobljubljenih slovenskih žrtev, ki so morale biti, da bi z njegovo milostjo bila ustoličena in zagotovljena slovenska Svoboda Narodu - na hrbtih njemu nasprotnih slovenskih širokih ljudskih množic?

Toda tedaj nisem imel časa za taka razmišljanja. Močan udarec po rami. Na vrsti sem!

„Marš!” in roka, ki kaže na stezo.

Naprej moram!

„Na svidenje nad zvezdami!” še iztisne Miha za menoj.

Ni prilike za odgovor. Udarec z desne strani me navaja na levo stezo, k heroju na skrajni levi.

Vidim, kako gonjač ene izmed steza z vso silo opleta s sponko od pasu nad padlim....

Zaslišim od nekod: „Daj jo kurbo ribniško!”

Samo Riglerjev France, po domače Matičkov iz Brega, moj nekdanji sošolec, ima tako visok glas!

A ne leti na mene!

Spet udarec.

Hitro naprej!

Sedma stopnja in zmaga

Zaplemba zlatega zobovja in pobjo sovražnikov

Narodni heroj

Sem že skoraj pri svojem heroju.

Premerim ga - postavnega, visokega, v polni uniformi. Rjava angleška paradna bluza, pas z jermenom preko ramena, jahalne hlače, škornji, kapa z rdečo zvezdo.

Ob njem zabojček, rdeč od krvi, tudi znotraj je nekaj krvavega.

Pravkar poriva šaržer v svojo lugerico. Še udarec po njem in poteg po pištoli. Ta, prvi naboj, ki je sedaj v cevi, je namenjen meni - moja smrt.

Vse gre gladko,
že utečeno,
kot samo po sebi umevno.

Strokovna izurjenost

slovenskega

človeškega

mesarja!

Tedaj se obrne k meni, po redu naslednjemu sovražniku.

Presune me. Ustrašim se.

Zato ima takšno, brežhibno uniformo!

Domačin! Znanec! Krojač!

*Domačini so se najbolj junačili nad poznanimi žrtvami!
Bo tale poslal mene, starega znanca, še sedaj, tik pred koncem,*

v kakšno posebno prekomando, da se podaljša Osvobodilni Napad nad menoj?

Kot blisk se naslika pred menoj znana osvobodilna zgodovina jurjeviške -naše sosednje- vasi, odkoder je Miklavov Karl, ki sedaj tukaj čaka mene za odstrel, doma.

Prvo osvobojenje Jurjevice

Po priimku se piše Francelj, pozna se že od fantovanja izpred časov vojne. Bil je krojaški pomočnik, šival pa ni v Jurjevici.

Starejši je od mene. Kadar je bil doma, je rad pogledal globoko v kozarec in se družil s fantini, ki niso bili kaj na glasu. Med njimi so bili bratje Martinci iz Jurjeviške Gase.

V juniju 1942, še preden so me zgrabili Italijani in me odpeljali v zloglasno taborišče na Rab, so partizani osvobodili Jurjevico. Domačini so zbežali, Italijani so pa vrat na nos začeli vas obstreljevati s topovi. Začelo je goreti, porušeno ali pogorelo je polovico vasi, po hlevih je bilo pobito precej živine.

Partizani so nato odtihotapili iz vasi, Italijani pa pritihotapili vanjo. Oboji so si bili enaki v junaštvu, zato ga raje niso devali na tehnico. Pri tem pa so Italijani zalotili v vasi brate Martince in Štefenjakovega Ludvika, ki so stikali po tujih domovih. Postavili so jih ob steno in postrelili.

Toda partizanske ofenzive še ni bilo konec.

Izza plota, iz gozdiča Brinje, oddaljenega od vasi za 10 minut hoda, je Krivčev Polde z bevskanjem iz svoje same samcate puške še vedno, četudi na daleč, dokazoval svoj junaški odpor proti fašističnim topovom. Tovariši zgodovinarji začuda molče o tem, koliko stotin ali tisočev pobitih okupatorjev bi lahko zarezali na njegov rovaš.

Italijani pa se zanj še menili niso. Hitro so zgrabili za pretvezo in namerili streljanje ne vanj, ampak bližje, v dolino, v Podjurjevico, na žago in mlin ob Bistrici. Tam so ubili lastnika, Selanovega Viktorja, njegovega otroka v naročju in sosedovega, Stričevega sina Franceta. Vsega skupaj je bilo mrtvih devet ljudi.

Pokopali smo jih navrh pri Sv. Križu v Jurjevici, pobito živino pa kar v lijake od topovskih granat.

Tako je končala prva osvoboditev Jurjevice, ki je bojda povzročila Hitlerjev poraz pri Stalingradu.

Medtem pa se je Miklavov Karl, dosedaj neznani osvobodilni junak, na njemu svojski način upiral nacizmu. Vztrajno si je nabiral lavorik za dosego svoje najvišje časti, za stopnjo herojstva rdeče zvezde z matildo, najvišjega slovenskega osvobodilnega odlikovanja.

Toda pri partizanih se nisva nikjer srečala, tudi potem ne, ko sem po italijanskem razpadu kot prisilni mobiliziranec že uspešno dovršil „kurz za pešadijske oficirje“ pod poveljstvom kapetana Jožeta Šušteršiča in politkomisarja Milka Goršiča, najprej v Semiču, navrh pa, na begu pred Nemci, v uskoških vaseh pod Gorjanci. Vedel sem, da je pri partizanih, nikoli si pa ne bi mogel misliti, da se je tako daleč prerinil.

Kot krojač je prej Slovence oblačil, sedaj jih, gole, strelja. Prej se mu ni tresla igla med prsti, sedaj mu ista mima roka proži krogle v slovenske tilnike.

Kako je Osvobodilna Fronta znala poiskati skrite poklice!

Skoro neviden nasmešek mu hušne preko obraza.

Kako tudi ne! Saj stoji tukaj zmagoslavno, v brezhibni uniformi, z rdečo zvezdo na čelu in s pištolo -matildo- v roki, simboloma najvišje oblasti nad menoj, Boštjanovim Francetom iz tako znane kmetije v Sušju. Kakšen užitek ob pogledu na mene, ki stojim pred njim bos, v samih spodnjih hlačah, ves zabuhel v obraz in marogast od udarcev!

Premeri me z očmi od nog do glave, toda ne trene z očmi, niti se ne izda, da sva stara znanca.

Za njega sem sedaj samo predstavnik vseh tistih, ki so mu dosedaj branili, da bi lahko svobodno izvrševal svoj novi poklic človeškega mesarja, da bi se lahko iz dna svoje osvobodilne zavednosti znašal nad vsemi tistimi, ki jih je tako besno sovražil.

Sedaj ima svobodo, sedaj je v tem, česar si je vedno želel!

Ne morem mu izbiti pištole iz rok. Tudi drugi domobranci mu ne morejo ničesar več braniti. Zakopani bomo vsi za vselej nekje na dnu brezna.

Šele sedaj nastopa tista prava svoboda zanj in za stotere preizkušene mojstre njihovega novega ceha.

Toda hitro se zave, da ne stoji pred menoj kot Miklavov Karl iz Jurjevice, ampak kot heroj Narodno Osvobodilne Borbe, kot eden najvišjih svečenikov vere v Smrt fašizma in v Svobodo naroda. Kot maziljenec Osvobodilne Fronte slovenskega naroda, ki mu je samo zaradi njegovih prejšnjih dosežkov podelila tako zaželen privilegij ob zmagi njegovega Upora proti Nacizmu.

Nasmešek izgine kot bi trenil. Samo iz oči še sije porogljivost. Postane uraden.

„Glej me v oči in odgovarjaj! - Kako se pišeš?”

„France Kozina.”

„Odkod si doma?”

„Iz Sušja pri Ribnici.”

„Koliko časa si že pri domobrancih?”

„18 mesecev.“

Le zakaj me sprašuje to, kar že sam dobro ve in me pri tem tako zabodeno gleda v obraz? Ali naj bi bilo to še zadnje rešeto, da ne bi koga nezaslužnega, po vsej lakoti in mehčanju, tukaj venarle po pomoti „povohala matilda“, kot se je pri partizanih reklo?

Izpraševanje mora biti del te Satanove orgije, tega obreda, o katerem je dosedaj pri partiznih tolikokrat sanjal. Saj je v njem višek, najslastnejši užitek in najvišji cilj Narodno Osvobodilne Borbe.

Slast in strast pištole v roki, z zavestjo najvišje oblasti nad življenjem in smrtjo; izmučeni obrazi nekoč strah vzbujajočih, sedaj prisiljeno ubogljivih in onemoglih sovražnikov; trupla, ki omahujejo v brezno; zaboji politi s krvjo; streli, hrup gonjačev in Špalirne Brane--- vse to je tudi njemu triumfalna koračnica osvobojenja, prav takega osvobojenja, kot si ga je on predstavljal in vedno želel.

Takšnega osvobodilnega zanosa doslej še nikoli ni bil tako živo občutil.

Ima ga, da bi po dvakrat, trikrat ustrelil v vsak tilnik.

Vse to so poslednji pobliski skozi moje možgane, ki jim je usojeno samo še nekaj sekund do tedaj, ko se pocede skozi luknjo v lobanji.

Pobliski!

Ko že čutiš koščeno roko smrti nad seboj in veš, da ti bo zagotovo vsak čas zavila vrat ali pa z matildo pognala kroglo v tilnik, te minejo vse misli. Ostanajo samo še prizori in občutki. Brez števila jih je, nobena beseda jih ne dohiti, nobeno razkladanje jih ne more obseči.

„Obrni se v brezno in počepni!”

Smrt je že tukaj! Sedaj mi je prijateljica, rešiteljica in hrepenenje!

Toda ona prihaja kot maščevalka, prešerna in porogljiva v svojem triumfu:

Le zakaj nisi ostal pri partizanih, zakaj se nisi boril na *moji* strani? Sedaj bi bil pri tistih, ki streljajo! Mar ti je bilo treba v domobrance in mi tam na vsak korak nastavljati pasti? Tolikim mojim zanesljivim pomagačem ste strli kremplje, da nazadnje že nisem prišla več do sape! Mar si res mislil, tepec, da me boste lahko stalno držali na verigi? Sedaj sem jaz osvobodjena, sedaj sem jaz tista prava Slovenka, sedaj sem jaz gospodar v domovini! Kar ozri se okoli brezna!

Bo pa sedaj moja vreča tem bolj polna. To lahko sam vidiš, reva uboga. Kako si se le mogel predrzniti! Zato pa stojiš tukaj nag, lačen, zbit in strt ha..ha..ha..ha.. Prav ti je!

Druge bolečine so me minile. Zato občutek škodoželjnega posmehovanja nad menoj, ki sem potlačen do tal, tem bolj skeli.

Ne bo dolgo! Že počepnem.

Pred menoj zija praznina. Vzbuja mi strah. Ob svojem levem komolcu raje od spodaj motrim pištolo.

Jezus, Marija!.... Nagi domobranci, polni podpludb po tleh.... sveže zelenje in skale na oni strani.... vrv.... vreča.... Sušje.... dom mati v kuhinji....

Pištola se premakne....Toda kaj je to?!

Božji namig?

Hočem vendar živeti?....

Poslednje kljubovanje heroju v razbojniški uniformi?
Tak kot ti mene ne bo!....

Jezus, usmiljenje! - in planem čez rob!

Za desetinko sekunde!

Pok me ogluši, puh mi vrže lase na čelo.

Z nogami naprej, ne zadet, živ, pri polni zavesti,
padam v globino.

EPILOG

V b r e z n u

Verno sliko stanja v breznu sem že podal v začetku tega pisanja. Nočni spomini so mi jo vedno samo obnavljali.

Tudi sicer bi moje opisovanje *Temeljev Osvobojenja* moralo tukaj končati. Zanje sem bil že odpravljen, pokopan sovražnik. Izpremenil sem se v enega izmed tolikih, trdnih in uspešno načrtovanih temeljev partizanskega (N)-narodnega osvobojenja.

Nekaj doživljajev iz brezna se pa še nanaša nanje.

Pri padcu sem naletel na okleščeni vrh drevesa, po gladkem lubju sodeč buke, ki je od strani na dnu štrlelo v zrak. Le kako se je znašlo tam?

Zagrabil sem zanj, toda zalet me je zavrtel okoli njega in oberoč sem pristajal. Blizu dna je deblo stalo preblizu stene. Močno, do krvi sem si ob njej obdrgnil stegno.

A že zaslišim iz teme glas:

„Proč od kupa, da te ne poderejo novi, ali bombe, ki jih od zgoraj mečejo!”

Ubogam.

Prvi za menoj je Miha. Prileti s krvavo glavo naprej in z rokami razprostrtimi kot lastovka. Srajca mu podrgeta ob truplu, podrsa po tresočem se kupu pobitih nizdol, z glavo udari ob skalo, nekaj zaškrta....

Na svidenje nad zvezdami, dragi Miha! Če pa ostanem živ, Te ne bom pozabil!

Šele v breznu sem izvedel, da je izpraševanje na robu imelo svoj načrtovani pomen. Ob odgovorih je sovražnik razkril svoje zlate zobe, če jih je imel. Take je heroj izročil najbližjemu gonjaču, da jih je z gorjačo izbil iz ust, ponavadi s kosom čeljusti vred. Zobje so končali v zabojčku, trupla so pa z nakaženimi usti popadala v brezno.

Streljanje na vrhu je prenehalo, trupla so pa še vedno padala. To so bili tisti, ki so ugasnili prej, še preden so prišli do fronte.

Vrv in vreča? Še danes sta mi uganka! Priprava za miniranje?

Zahvalil sem se Bogu za življenje in pa za to, da nisem skupaj s tistimi zgoraj, ki streljajo.

Dokončno, brez možnosti kakršnega koli ugovora, sem bil potrjen v svoji vesti in svoji domovinski zavesti, da se kot domobranec nisem motil in da sem ravnal prav.

D a n d a n e s

Vsako jutro, pri umivanju, se mi še vedno pobelijo obrunki v zapestjih in lise na obrazu od žice in od prejetih udarcev - vse spominki od zmagovite ofenzive (N)-*Narodne Osvobodilne Vojske*, od (N)-*Temeljev Osvobojenja*.

Kljub vsemu me nekateri silijo, naj pri tem zamižim, naj pozabim na brezno v Rogu in naj raje gledam v narodno bodočnost.

V slovensko bodočnost?

-Z janičarskim jezikom, polnim sovraštva?

-Ob proslavah ustanovitve (S)-slovenske morije, to se pravi (N)-*Dneva Vstaje in (N)-Upora proti Nacizmu*,

-obhajanih na krvavi strani Alp,

-pod pobeljenim Triglavom,

-na odru zgrajenem iz kupov zaničevanih (N)-*Osvobojenih Starih Kostí* tistih, ki so branili slovenske domove in življenja?

K A M ???

Meni moji pobiti soborci iz brezna kažejo drugačno pot. Tisto, za katero so se oni borili, tisto, po kateri bo slovenski narod moral shoditi, če bo hotel obstati. Odprla se bo prav gotovo.

Kdo od slovenske janičarske generacije je še pred desetimi leti sploh vedel za (N)- *Osvobojene Stare Kostí*?

Kočevski Rog je bil skoro pol stoletja prepovedano ozemlje.

Teharsko morišče zasuto z odplakami in umetnim jezercem.

Dandanes za vse to vedo tudi slovenski janičarji.

Ne smejo pa še vedeti, čemu smo se domobranci borili. Celo domobransko ime jim skuša slovenska slaba vest utajiti.

Toda, kot črvido jabolko, slovenski narod s slabo vestjo in z gnojno janičarsko hrbtenico ne bo mogel dolgo obstati.

I z p o l n j e n a z a o b l j u b a

Jaz sam bom pa odslej naprej v miru spal.

Ubogal sem nočne opomine mojih mrtvih sotrpinov.

Izpolnil sem zaobljubo dano na dnu brezna,
med stotinami

po *(N)-Slovenskih Narodno Osvobodilnih Borcih*
z zvijačo zajetih, mučenih in pomorjenih

vzornih

Slovencev

Slovenskih Domobrancev

I M E N A

Absolutna Znanstvena Domišljija 21,22
 Absolutna Znanstvena Resnica 21
 Alah 51
 Alpe 22,24,31,85
 Angleži 32
 Anica (Kozina) 12
 Arko Andrej, Lisjakov 48
 Auschwitz 29,32
 Benčina Miha, Mojskern 40, ⁴¹83
 Bistrica 74
 Breg 72
 Brinje pri Jurjevici 74
 Brinje pri Krki 64
 Carigrad 19
 Dachau 29
 Damoklej 32
 Dejak France, Žnidarjev 48
 Dolenjsko 40
 Dolnji Lazi 48
 Francelj Karl, Miklavov 74,75,76
 Gorenjsko 40
 Goriča vas 48
 Gorjanci 75
 Gornik Jože, Pezinov 47
 Goršič Milko 75
 Herod 33
 Hitler 21,24,32,75
 Jelendol 43
 Judež 57
 Jurjevica 74
 Jurjeviška Gasa 74
 Kardelj 21,31,32,46
 Klun Janez 48
 Kocbek E. 21
 Kočevje 9,40,49
 Kočevski Rog 11,29,32,33,39,68,85
 Komunizem 26
 Kozina France, Boštjanov 76
 Kranj 40
 Kristus 55
 Krivčev Polde 74

Lenin 21
 Levstik France, Antonov 48
 Levstik Jože, Antonov 48
 Lipovščica 48
 Ljubljana 26,40
 Lovšin Anton 48
 Lovšin Rudolf, Kočevarjev 48
 Lovšin Vinko 48
 Maček 37
 Mala gora 52
 Marolt Anton 64
 Marolt Jože 48
 Martinci, bratje 74
 Matjaž, kralj 37
 Mozelj 43
 Napoleon 19
 Neron 30
 Podjurjevica 74
 Prelesnik Jože, Pečkov 48
 Prigorica 42
 Rab - taborišče 19,74
 Rdeči Križ 71
 Rdeča Zvezda 71
 Ribnica 76
 Rigler France, Matičkov 72
 Rinža 41,52
 Rožman 44,45,63
 Rupnik 44,45,63
 Rusija 21
 Sajevec 48,57
 Satan 27,76,77
 Selan Viktor 74
 Semič 75
 Stalingrad 32,75
 Stalinizem 26
 Starc Jože, Starčkov 42,43,44,46,55
 Stare Kosti 29,30,85
 Stričev sin, France 74
 Sušje 40,43,48,76,79
 Sv. Ana 52
 Sv. Križ v Jurjevici 74

I M E N A

Šega Janez, Špelkin	57
Šilc Leopold, Bučkov	48
Šilc Janez, Šinčev	48
Škofovi zavodi	40
Štefenjakov Ludvik	74
Št. Vid	40
Šušteršič Jože	75
Teharje	29,33,49,85
Treblinka	29
Triglav	31,85
Trošt Anton	36
Ustrahovalna Fronta	21
Vetrinje	37,48
Vidmar J.	21
Vinice	40
Zasuta Usta	30
Zidar Anton, Joškov	48
Željne	31
Židje	32

- E.A.: Beg iz Kočevskega roga, Tabor 1965, št. 5-6
- Beg iz Kočevskega roga, Tabor 1970, št. 4, 5-6
- Mi se nečemo ne ruset tam, Tabor 1971, št. 4
- F.K.: Spomini na razmišljanja, Tabor 1967, št. 1-2
-

 France Korina je avtor: Z OKLOPNIM VLAKOM
 NA STRAŽI DOHOVINE, Tabor 1970 št. 10,
 1971, št. 1-2, 3.

France Korina - 60 - letnik, Tabor 1982, št. 1-2

France Korina, Tabor 1986, št. 11-12

France Korina: Slava junakom, Tabor 1987, št. 1-2

- " - Slovenski mučenci - prite ranas, Tabor 1990, št. 3-4

- " - Virginim mučencem, Tabor 1990, št. 5-6

Spomenica rešencev iz bresna - morišča, Tabor 1990, št. 7-8

- " - Janko Srečo, Tabor 1990, št. 9-10

Partizni razpisnega letopisa, Tabor 1991, št. 11-12

F.K.: Orelnost Franceta Korine, Tabor 1992, št. 1-2

- Ob prvi obletnici odhoda Jožeta Eplovčiča, Tabor 1992, št. 3-4

- Temelji osvoboditve

- Columbus: Orelnost F. Korine, Tabor 1993, št. 7-8

- e-f: F.K.: Temelji osvoboditve, Tabor 1996, št. 11-12

- Stonetu Plešča ob..., Tabor 1996, št. 11-12